

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/80/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200863
Dátum vydania rozhodnutia:	04.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200863.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií so sídlom v Bratislave, Suché Mýto č. 19, IČO: 42 268 559, právne zastúpený: advokátskou kanceláriou Bardač, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Lovinského č. 22, proti žalovanému: Mesto Svätý Jur, Prostredná č. 29, Svätý Jur, právne zastúpený: Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Nám. M. Benku 15, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/120/2013-36 zo dňa 21.01.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/120/2013-36 zo dňa 21.01.2014 p o t v r d z u j e.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 170,45 € na účet právneho zástupcu žalovaného do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. zastavil konanie z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bráni neodstrániteľná prekážka konania na preskúmanie neexistujúceho (nezačatého) administratívneho konania o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám. Tým, že nenastala fikcia vydania rozhodnutia, neexistuje rozhodnutie napadnuté žalobou, a preto nie je daný predmet súdneho prieskumu zákonnosti.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21.05.2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

„Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je druhovo totožná s vecou v uznesení sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013, a právny názor najvyššieho súdu po právnom teste ústavnosti možno považovať za druhovo záväznú konštantnú judikaturu, ktorú už ďalej nie je potrebné zdôvodňovať.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. Najvyšší súd uložil neúspešnému žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. Trovy žalovaného pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu) vo výške 134 €, režijného paušálu vo výške 8,04 €, spolu 142,04 € a 20% DPH, čo spolu predstavuje sumu 170,45 €. Tarifná odmena bola vypočítaná podľa § 11 ods. 4, § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť trovy odvolacieho konania advokátovi, ktorý zastupoval žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.